

че то може да бѣде. Много пѣти, като глѣдахъ на облаците и на тучите, ми дохождаше на умътъ, че подъ земята нѣма никакви подпоре, че тя стои сама за себѣ си, безъ подпоръ, както висатъ и облаците на воздухътъ. Ама нѣ и тука бѣда: облакътъ е лекъ, като пара, си мислѣхъ, и за това не е за чудо, ако той може да виси на воздухътъ; а какъ може да виси такава едно чудовище, каквото е нашето земно кѣлбо!

Азъ знаѣхъ вече, че не можа да са усѣта самъ за тие работи и мислѣхъ да припкамъ пакъ при дѣда пона, ако да не би настанале празниците и ако да не би си дошалъ синътъ на моиятъ господаринъ изъ училището. Това момченце обичаше да си побѣбре съ мене, да ми поравскаже за едно за друго и да ма пораспита за нѣкои работи. И нѣ, азъ нападнахъ на него: „на какво, казвамъ, сѣди земята? На що са държи тоя свѣтъ?“ А знаете ли, че тая работа е била най-проста, — и сега азъ сѣда та са чуда какъ са не сѣмъ усѣгилъ самъ. Както земята е магнитъ за човѣка, за водата и за сичко, щото живѣе на нея, така сѣщо и слѣнцето е магнитъ за сичката наша земя. Слѣнцето, знаете ли, тѣгли земята камъ себѣ си, и отъ това тѣглене земята са държи на тоя свѣтъ безъ никакавъ подпоръ. И така, земята са държи отъ слѣнцето. А защо слѣнцето я не притѣгли сѣвсѣмъ до себѣ си и защо тя са не прилѣпи за слѣнцето, както са залѣпи отключето за магнитътъ? А ето, вижте, защо: ами защо не пада камакътъ изъ рѣката ти, когато е той привѣзанъ съ нѣкоя нишка, за която го ти тѣглишь камъ се-